

Indrets singulars

01 Passeig Manuel Puigvert

El Passeig Manuel Puigvert, conegut també pels calellencs com Passeig de Mar, es va consolidar entre els anys 1923 i 1936, i es va dissenyar com un símbol de modernitat en aquells temps. Els plataners, la balustrada, els fanals, el disseny de Jeroni Martorell, els accessos a la platja i els quioscs per prendre algun refresc li van conferir un important aire noucentista. És un indret molt apreciat pels ciutadans de Calella i un lloc de celebració de multitud d'activitats.

02 Riera de Capaspre

Típica riera del Maresme, amb el nom del primer veïnat habitat a Calella, origen de la ciutat actual.

03 Mas Salvador de Capaspre

Masia més antiga del municipi, ubicada a l'indret on es va originar la ciutat de Calella, el veïnat de Capaspre. Té una estructura de dos cossos, amb la planta baixa situada a nivells diferents. La façana conserva finestres gòtiques amb detalls esculpits i un matacà que defensa la porta.

04 Camí dels Escoltes

Camí acabat d'obrir a finals de l'any 2013, a iniciativa de l'Agrupament Escolta Montnegre, que comunica la Serralada Litoral amb el Montnegre. El camí va des del Coll de l'Era d'en Móra fins a Ca l'Estolt, passant per sota la “carretera nova”, la font de la Guineu i creuant el Sot de l'Infern.

05 Ca l'Estolt

Antic mas abandonat al peu de la pista de pujada al Turó de la Punta de Garbí. Abans d'arribar-hi, en una cruïlla del corriol, s'hi troba la Mina de Ca l'Estolt.

06 Turó de la Punta de Garbí (421 m)

Punt més elevat del terme municipal de Calella i que llinda amb el terme de Pineda de Mar. En el seu cim hi ha una instal·lació de ràdio-far per a l'aviació.

07 Collet de Sant Andreu (264 m)

Important cruïlla de camins.

08 Ermita de Sant Andreu de l'Arboceda

Prop del Collet de Sant Andreu, seguint un corriol que s'endinsa en una pineda, trobem una ermita reconstruïda pels Amics Escoltes del Montnegre, que pertany al terme municipal de Pineda de Mar. És l'ermita de Sant Andreu de l'Arboceda.

L'ermita, com marca la tradició, està encarada cap a l'est. A la paret sud de l'ermita hi havia les restes d'un petit mas annexionat posteriorment a la construcció d'aquesta, popularment conegut com mas de Sant Andreu.

La façana principal disposa el campanar d'espadanya, una obertura circular sobre la porta, un petit porxo, la porta d'entrada i una finestra a l'esquerra d'aquesta.

09 Camí de les Costes

Un dels corriols més impressionants del Montnegre, que comunica Can Soler amb Hortsavinyà, amb una diversa, suau i contínua pujada.

10 Els Forats Bufadors

Forats ubicats al Camí de les Costes i per on surt aire calent a l'hivern i fresc a l'estiu.

11 La Creu d'en Manel

És una petita creu, gravada en una roca, en un costat del Camí de les Costes, que no fa més d'un pam i que té la seva llegenda:

“Fa dotzenes d'anys en una masia de dalt d'Hortsavinyà hi vivien dos germans enamorats de la mateixa noia, filla de Can Soler del veïnat de Montcal. En Manuel i el seu germà no havien tingut més problemes entre ells que els típics entre germans, coses sense gaire importància, però quan

es van encaterinar de la mateixa mossa les relacions van anar de mal en pitjor ja que estaven gelosos l'un de l'altre, atíats per la incertesa de no saber quin se l'emportaria a l'altar. Un dia es van trobar al Camí de les Costes, poc més amunt del Sot del Fresquet. L'un venia de Can Soler i l'altre hi anava. Es van discutir i de les paraules van passar als fets fins que en Manel va morir a mans del seu germà. Va ser aquest mateix qui, passat un temps i rosegat pel penediment, va gravar la creu a la roca i hi va posar un gran ram de flors. D'aquí ve el costum dels hortsavinyencs de deixar-hi un pomell de flors o un trosset de branca cada vegada que hi passen" (extret del llibre Històries i llegendes de l'any vuit, de Daniel Rangil).

12 Església de Sant Llop o Santa Eulàlia d'Hortsavinyà

Les primeres dades de l'església de Santa Eulàlia d'Hortsavinyà són de l'any 1080. La primitiva esglésiola podria ésser obra del segle IX o X i en l'actualitat està molt reformada. Sorpren la seva grandiositat, sobretot per haver estat parròquia d'una petita població al cim de la muntanya.

Hortsavinyà va formar part de la baronia de Montpalau. Posteriorment es va convertir en municipi independent (al qual pertanyien Vallmanya i Sant Pere de Riu) fins al primer terç del segle XX.

Hortsavinyà va ésser l'últim ajuntament que es va agrupar a Tordera.

Durant la guerra civil l'església va ser saquejada i es cremaren tots els objectes de culte, excepte la imatge de Sant Llop que va ser amagada per uns veïns.

L'antiga patrona del poble és santa Eulàlia i el patró de l'església parroquial és Sant Llop. Segons la devoció popular, Sant Llop és advocat per guarir-se del mal de coll, per això calia beure aigua beneïda el dia de Sant Llop o untar-se el coll amb l'oli de la llàntia que cremava al seu altar, essent també invocat pels defectuosos en el parlar a fi d'afavorir-los la paraula. També és invocat contra les bruixes, els diables, els mals esperits i contra les animàlies.

NOMÉS S'HI PASSA FENT LA MARXA CURTA

13 Forn de Calç d'Hortsavinyà

Antic forn de calç o de rajoleria, a prop de Can Pica. Un panell informatiu a l'entrada explica el funcionament del forn, que es conserva sencer.

14 Riera de Fuirosos

Riera que discorre per la vall del mateix nom, que neix a Tordera i que passa pel nucli habitat de Fuirosos, entitat de població de Sant Celoni. En aquest indret, de molt pocs habitants, hi destaca l'església de Sant Cebrià i un interessant forn antic de vidre.

15 Sant Martí de Montnegre (474 m)

L'església de Sant Martí apareix documentada l'any 998. Altres documents ens informen que a finals del segle XIV estava bastant deteriorada, i per això hi van dur a terme una important rehabilitació. Ja al segle XVIII l'estat de l'església tornava a ser lamentable i amenaçava ruïna. A finals del mateix segle s'aixecà una nova església, que correspon a l'edificació actual. El nucli de Sant Martí pertany al municipi de Sant Celoni. L'església i el seu recinte formen un racó encisador, amb una panoràmica privilegiada del massís del Montseny.

16 Els Faigs d'en Preses (735 m)

Clapa singular de faigs, amb 12 exemplars grans i molts plançons, amb una extensió aproximada de 200 m². La presència de faigs en aquestes altituds i a prop de la costa és un fet bastant atípic i contribueix a l'augment de l'àmplia diversitat de vegetació que hi ha al massís.

17 El Turó Gros o la Telefonista (765 m)

És el segon punt més alt del Montnegre. Trobareu la torre de guaita, que serveix per a la vigilància d'incendis. Tot i ser el segon punt més alt del massís, no té gaire aparença de cim, ni tampoc la visibilitat que esperem trobar als cims més enlairats, però una roureda ben conservada de roure africà ens permet gaudir d'aquest interessant paratge.

18 Santa Maria de Montnegre (625 m)

L'ermita de Santa Maria de Montnegre, construïda fa tres segles, va ser derruïda durant la Guerra Civil i rehabilitada fa pocs anys. Davant seu hi ha les restes de l'imponent roure de Santa Maria, arbre que havia estat declarat monumental i que va caure l'any 2010 per un fort temporal de vent i neu. En aquest indret antigament s'hi celebrava un aplec el 15 d'agost, que havia tingut molt ressò per les rodalies.

19 Coll de Can Benet (523 m)

Coll situat davant de la masia de Can Benet Vives, que avui acull un centre dedicat al desenvolupament humà integral.

20 Coll dels Tres Termes (316 m)

Coll amb una fita formada per una gran pedra i una creu, on coincideixen els termes municipals de Tordera, Pineda de Mar i Sant Cebrià de Vallalta.

21 Coll de l'Era d'en Móra

Lloc on fa anys hi havia l'abocador municipal. Una vegada endreçat ha esdevingut una important cruïlla de camins, des d'on es poden agafar senders en totes direccions.

22 Turó de les Guilles (259 m)

Punt més alt del Corredor de les Guilles i que ofereix una excel·lent panoràmica del Maresme Nord.

23 El Far de Calella

Símbol inequívoc de la ciutat, el Far de Calella està ubicat damunt d'un penya segat i fou inaugurat l'any 1859. Avui es pot visitar i acull un centre d'interpretació. Segueix en funcionament, amb la seva característica cadència de llum, amb sèries de dos i tres raigs de llum seguits en cada volta completa de la làmpada.

24 Les Torretes

Les torretes, o torres òptiques, foren construïdes pel servei de transmissions com a telègrafs òptics. Funcionaven per mitjà d'un sistema de senyals. La primera fou edificada l'any 1848, i era servida per un destacament de tropa; la segona fou bastida l'any 1857, i era utilitzada per funcionaris paisans, però amb prou feines va entrar en funcionament, perquè el 1861 arribava el tren de vapor a Calella. Les torretes, en complet abandó, exposades a les inclemències de la natura i a la falta de civisme, han acabat en estat de ruïna. L'any 1988 van ser incorporades al Pla Especial de Protecció i Conservació del Patrimoni Artístic de Calella. Aquests darrers anys han estat restaurades i apuntalades per afermar-ne les restes.

25 La Roca Grossa

La Roca Grossa o Roca de la Cabra és un petit illot situat a les cales de les Roques, prop del terme municipal de Sant Pol de Mar. Segons els corrents marins, la Roca Grossa es mostra aïllada o lligada a la platja per un estret corredor de sorra.

26 El Passeig de Garbí

Passeig marítim inaugurat l'any 1997 i que enllaça per la façana litoral la Riera de Capaspre i la zona de les Roques.